

Ik doe de genade Gods niet teniet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven, Galaten 2:21.

De bedoeling van de apostel Paulus in deze brief, is de kerk aan wie hij schrijft te bestraffen voor een grote en haastige afval van het geloof van het evangelie, waarin zij waren geplant. De apostel Paulus zelf was één van de voornaamste planters onder hen en spoedig ná zijn heengaan van hen kropen valse broeders onder hen in, die hen verleidden van de eenvoud die in Christus was inzake het belangrijke punt over de rechtvaardigmaking des zondaars voor God.

Hun grote dwaling lag hierin, dat zij de werken van de wet vermengden met de gerechtigheid van Christus met betrekking tot het grote stuk van de rechtvaardiging van een zondaar voor God. Door deze gehele brief heen getuigt de apostel Paulus sterk tegen deze dwaling. Zij hadden de leer van Christus niet verworpen; zij loochenden de rechtvaardiging door het geloof in Hem niet, maar zij dachten dat de werken der wet tot hun geloof in Christus moesten worden toegevoegd ten beste van hun rechtvaardiging.

Ik zal slechts kort aandacht schenken aan enkele van zijn argumenten tegen deze dwaling, zoals zij in het tekstverband liggen om u te leiden tot de woorden, die ik heb voorgelezen en bedoel te behandelen.

Het eerste gedeelte van het hoofdstuk is historisch, waarin hij hen verhaalt wat hij had gedaan en wat hem enige jaren tevoren was overkomen; hoe hij was onthaald en ontvangen door de grote dienstknechten van Christus te Jeruzalem, namelijk Petrus, Jacobus en Johannes, die pilaren schenen te zijn en dit inderdaad ook waren; zie de eerste tien verzen.

De volgende zaak, die hij aansnijdt om met hen te debatteren is aangaande het verslag van Petrus' veinzerij en de berisping van Paulus. Dit punt scheen van erg weinig belang te zijn. Petrus had van zijn christelijke vrijheid gebruik gemaakt in een vrije omgang met de gelovige heidenen. Toen echter enige van de broederen van de Joden van Jeruzalem kwamen, onttrok hij zich en scheidde zich van hen af, vrezende degenen, die uit de besnijdenis waren; vrezende dat zij dit kwalijk zouden opnemen.

Een zwak soort van vreeze was het en tegen deze kleine zaak stelde de apostel zichzelf met grote ijver. "Ik wederstond hem", zegt hij "in het aangezicht, omdat hij te bestraffen was", vers 11. Door deze onttrekking ten aanzien van zijn christelijke vrijheid verhardde hij de Joden en maakte hij de handen van de zwakkere Joodse bekeerlingen, die dachten dat de scheidsmuur tussen de Joden en heidenen nog niet was weggenomen, slap.

1. Zijn eerste argument tegen het vermengen van de werken der wet met het geloof in de rechtvaardiging is genomen uit de praktijk van de gelovige Joden. Welke koers sloegen zij in om te worden gerechtvaardigd? "Wij zijn van nature Joden en niet zondaars uit de heidenen; doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden", vers 15 en 16.
2. Zijn volgend argument is genomen van het slechte resultaat en de droevige uitwerking van het zoeken van de gerechtigheid door de wet, vers 17. Omdat dit wat duister is, zou ik het in enkele woorden enigszins nader willen verklaren: "maar indien wij, die in Christus zoeken gerechtvaardigd te worden, ook zelve zondaars bevonden worden, is dan Christus een Dienaar der zonde? Dat zij

verre." Indien wij, die in Jezus Christus de gerechtigheid zochten, ons toch nog inlaten met de wet, hoe dan ook, in het stuk van de gerechtigheid, zo worden wij nog zondaars bevonden; en indien een gerechtvaardigd mens een zondaar wordt bevonden, nu dan wordt Jezus Christus in plaats van ons te verlossen van de dienstbaarheid der wet, een Dienaar der zonde bevonden.

3. Zijn derde argument is wel het krachtigste van alle en in een zeker opzicht het duisterste, vers 19: "want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", alsof hij zou hebben gezegd: "wat mij aangaat, al het nut, dat ik door de wet heb verkregen, was, dat hoe meer ik er bekendheid mee kreeg, hoe meer zij mij sloeg en ik er des te meer door werd gedood, opdat ik Gode leven zou, al wat de wet aan mij kan doen in het stuk van de rechtvaardiging, is slechts mij te veroemen en meer kan zij niet doen." Wanneer de wet dan ook in de consciëntie van een mens komt, is dit altijd de uitwerking: "maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven, en "het gebod heeft mij gedood", Rom. 7:9 en 11.
4. Zijn laatste argument is genomen uit de natuur van het nieuwe leven, dat hij leidde, vers 20: "Ik ben met Christus gekruist en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij overgegeven heeft." Woorden van een zéér bijzondere opstelling, maar van een nog meer bijzondere betekenis. Woorden waaruit iemand zou kunnen opmaken, dat ze elkaar enigszins schijnen tegen te spreken, maar die toch dat genadige leven der genade luisterrijk voorstellen, dat door Christus Jezus aan gerechtvaardigde gelovigen wordt medegedeeld. "Christus stierf voor mij en ik ben met Christus gekruist en toch leef ik, maar het is Christus, Die in mij leeft en Christus leeft slechts in mij door het geloof."

Mijn tekst bevat nog twee argumenten die getrokken zijn uit een gewoon bestrijdingspunt tegen dwalingen, door de ongerijmdheden, die noodzakelijkerwijs daaruit voortvloeien. Deze zijn wel de twee grootste, te weten: "het te niet doen van de genade Gods en het te vergeefs doen zijn van de dood van Christus." Grotere zonden kunnen door mensen niet gepleegd worden. De grootste zonde, de onvergeeflijke zonde, wordt in woorden als deze uitgedrukt: Hebr. 10:29 "Hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die de Zoon van God vertreden heeft en het bloed des Testaments onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was en de Geest der genade smaadheid heeft aangedaan?" En hoe dicht bij elkaar liggen "het te niet doen van de genade Gods" en "de Geest der genade smaadheid aan te doen" en "het tevergeefs doen zijn van de dood van Christus" en "het bloed des Testaments onrein te achten."

Er dienen twee zaken te worden verklaard vóór we verder gaan:

- I. Wat is de genade Gods?
- II. Wat is het de genade Gods te niet te doen?

Ten eerste: *Wat is de genade Gods?*

De genade Gods heeft twee algemeen bekende betekenissen in de Schriftuur.

- a. Zij wordt genomen en gebruikt in de Schriftuur als de leer van de genade Gods en zo wordt ze veelvuldig gebruikt; het evangelie zelf wordt genoemd de genade Gods, Titus 2:11: "want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen", dat is dus het evangelie, want het is de onderwijzende genade Gods, waarover hier wordt gesproken, door de apostel genoemd "het evangelie van Zijn genade." En deze genade Gods kan tevergeefs worden ontvangen. Velen zullen deze genade Gods hebben en toch naar de hel gaan. Bid, dat u deze genade Gods niet tevergeefs ontvangt.

- b. Door de genade Gods in het Woord wordt ook verstaan de zegen zelf en deze kan nooit worden weerstaan. Die genade, die Paulus noemde, die genade, die krachtig medewerkte, was hem niet tevergeefs gegeven. "De genade, die aan mij is bewezen, is niet tevergeefs geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods, Die met mij is", 1 Kor. 15:10.

Ten tweede: *Wat is het de genade Gods te niet te doen?*

Het woord, dat ik mij herinner in de grondtaal, wordt in Markus 7:9 gebruikt: "Gij doet zeker Gods gebod wel te niet" (of: verwerpt dit). Het is hetzelfde woord als in mijn tekst 'de genade Gods te niet doen', is het te beroven van zijn einden, het doel te missen. In Lukas 7:30 wordt gezegd, dat de Farizeeën en de wetgeleerden de genade Gods tegen zichzelf te niet hebben gedaan, of zoals wij het daar lezen: "zij verwierpen de Raad Gods tegen zichzelf." De ware genade Gods zelf kan nooit teniet worden gedaan, zij bereikt altijd haar einde, want zij is almachtig; maar de leer van de genade Gods wordt veelvuldig verworpen. De apostel spreekt hier in de tekst ervan als een zonde, waaraan zij zich schuldig maken, die spreken over rechtvaardigheid door de werken der wet.

Daar is één ding, dat ik in het algemeen zou willen opmerken uit het oogmerk van de apostel, namelijk dat in deze grote zaak van de rechtvaardiging, de apostel vanuit zijn eigen ervaring redeneert. De ware weg om gezond licht in het hoofdpunt van de rechtvaardiging van een zondaar voor God te krijgen is dit nauwkeurig tot uw eigen persoonlijk belang gade te slaan. Indien dit door mensen wordt gedisputeerd als slechts een begrip, als een onderwerp van de waarheid, alleen maar lichthartig daarover redeneren, dan is alles hetzelfde in Gods ogen of men hierin gezond of ongezond is. Zij zijn ongezond in het hart, hoe gezond van oordeel zij hierover ook mogen zijn. De rechte weg om de juiste mening van God aangaande de rechtvaardiging van een arme zondaar te weten is voor alle dingen dit te beproeven ten aanzien van zichzelf.

Alsof de apostel wilde zeggen: *"ik weet hoe ik ben gerechtvaardigd en heel de wereld zal mij nooit overreden om de gerechtigheid der wet met die van Christus samen te voegen."*

Er zijn vier leerpunten, die ik naar voren wil brengen en uit het eerste gedeelte van deze woorden wil opmerken:

- I. Dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de rechtvaardiging van een zondaar door de gerechtigheid van Christus.
- II. Dat het een afschuwelijke zonde is om de genade Gods te niet te doen.
- III. Dat al diegenen die de gerechtigheid zoeken door de wet, de genade Gods in het evangelie te niet doen.
- IV. Dat geen gezonde gelovige schuldig kan zijn aan deze zonde.

Ik wil thans het eerste punt behandelen, namelijk *dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de rechtvaardiging van een zondaar door de gerechtigheid van Christus Jezus.*

Als de apostel hierover spreekt, hoe menigmaal wordt de uitdrukking "genade" er bijgevoegd, "en worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is" (Rom. 3:24). "Opdat wij, gerechtvaardigd zijnde door Zijn genade, erfgenamen zouden worden naar de hoop des eeuwigen levens (Titus 3:7).

Er zijn vier punten die hier moeten verklaard worden, teneinde de weg te banen tot het bewijs van dit punt, te weten:

1. Wat is de rechtvaardiging?
2. Wie is het die rechtvaardigt?
3. Wie worden gerechtvaardigd?
4. En op welke grond?

1. *Wat is de rechtvaardiging?*

We lezen er veel over in de Bijbel. De leer hiervan wordt gerekend als één van de grondstellingen van de ware Christelijke religie; en zo is het ook inderdaad.

Dit grote leerstuk, de fontein van onze vrede, troost en zaligheid was wonderlijk verduisterd in het roomse rijk. Het eerste licht der reformatie, dat God behaagde te doen schijnen in de dagen van onze voorvaders, was wel bijzonder omtrent dit grote leerstuk. Rechtvaardiging is niet slechts de vergeving der zonden. Het is er wel altijd onafscheidelijk aan verbonden; de vergeving der zonde is er een vrucht of gedeelte van.

De rechtvaardiging is, dat God een mens vrijspreekt en hem van alle beschuldiging vrij verklaart. Het is, dat God wegneemt het gehele doodvonnis, dat de gebroken wet van God op iedere zondaar legt. "Wie is het, die verdoemt? God is het, Die rechtvaardigt." Rom. 8:33. Rechtvaardiging en verdoemenis zijn elkaars tegengestelden. Een ieder die niet is gerechtvaardigd, is onder verdoemenis en iedere gerechtvaardigde is verlost van de verdoemenis. Rechtvaardiging is geen heiliging. Dat is een oude roomse dwaling, gezaaid in de harten van een groot aantal protestanten, te denken dat rechtvaardiging en heiliging hetzelfde is. Rechtvaardiging en heiliging zijn zover verschillend als deze twee: daar is iemand door de rechter veroordeeld voor hoogverraad tegen de koning, maar diezelfde persoon lijdt ook aan een dodelijke ziekte. Indien hij vandaag niet sterft door de handen van de beul, zal hij mogelijk morgen aan zijn ziekte sterven.

Het is het werk van de dokter hem van de ziekte te genezen, maar het is een daad van des konings barmhartigheid, die hem redden moet van het doodvonnis. Rechtvaardiging is de vrijspraak en herroeping van het wetsvonnis van verdoemenis; heiliging is de genezing van de zondeziekte, die ons verderf zal zijn, tenzij Christus onze Heelmeester is. Rechtvaardiging en heiliging zijn altijd onafscheidelijk, maar zij zijn wel heerlijk onderscheiden. Rechtvaardiging is een daad van Gods vrije genade; heiliging is een werk van Gods Geest. Heiliging is een werk dat binnen in ons wordt gewerkt; rechtvaardiging is iets, dat omtrent ons wordt gedaan en daarom wordt overal in het Woord over de rechtvaardiging gesproken in de termen van een gerechtshandeling.

2. *Wie is het die rechtvaardigt?*

Ik antwoord: God alleen. "Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorene Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Rom. 8:33. Alleen Hij kan rechtvaardig verklaren, Die de wet geeft. Hij alleen kan rechtvaardig verklaren, Die vanwege de zonde verdoemt. Hij alleen kan rechtvaardig verklaren, Die door de zonde is verongelijkt, Markus 2:7. De Farizeeën spraken godslasteringen; het was in hun duisternis, maar toch de waarheid, die zij spraken, was goed, ofschoon de toepassing ervan zeer onjuist was. "Wat spreekt Deze aldus godslasteringen? Wie kan de zonden vergeven dan alleen God?" In het geval van de geraakte, - wiens zonde Christus eerst vergaf, vóórdat Hij hem genas van zijn geraaktheid - zodat de vergeving van zijn zonden was zijn rechtvaardiging en het genezen van zijn kwaal was als het ware een afbeelding van zijn heiliging hun toepassing was verkeerd, omdat zij niet wisten dat Christus God was en dat Hij macht had op aarde de zonden te vergeven. De waarheid zelf echter was zuiver: "Niemand kan de zonden vergeven dan alleen God." Rechtvaardiging is een daad van de rechter. Het is alleen de rechter en wetgever, die deze kan uitspreken. "Er is een enig Wetgever" zegt Jakobus, "Die behouden kan en verderven", hfdst. 4:12. Niemand wordt eigenlijk beledigd door de zonde dan God en niets heeft de zonde zo rechtstreeks geschonden als de wet Gods.

3. *Wie wordt er gerechtvaardigd?*

Niet iedereen wordt gerechtvaardigd. Welk soort van mensen wordt gerechtvaardigd? Rechtvaardiging is de vrijspraak van een mens van alle beschuldiging en dat is Gods werk alleen; maar welk soort van mensen is het die gerechtvaardigd wordt? Is het een heilig mens? Een mens die pas uit de Hemel komt? Is het een nieuw soort schepsel van een bijzonder maaksel? Nee, het is een zondaar, een goddeloze. "God rechtvaardigt de goddeloze." Een mens wordt niet godzalig gemaakt vóórdat hij is gerechtvaardigd, noch wordt hij goddeloos gelaten nadat hij is gerechtvaardigd. Hij is niet godzalig gemaakt één moment vóórdat hij gerechtvaardigd is. Hij is echter gerechtvaardigd van zijn goddeloosheid door de uitspraak van de rechtvaardiging: wanneer hij dood is in zonden en misdaden komt de levendmaking en het leven, Efése 2:1.

4. *Om welke reden wordt dit alles gedaan?*

En dit is wel het moeilijkste van alles. U hebt gehoord, dat de rechtvaardiging is, dat een mens van alle beschuldiging wordt bevrijd en dat dit alleen door God wordt gedaan en aan een mens wordt geschonken vóórdat hij in staat is om enig goed te kunnen doen - want geen mens kan iets goeds doen, totdat hij is geheiligd en geen mens is geheiligd totdat hij is gerechtvaardigd - de grote vraag is echter: Hoe kan God dit met recht doen? De apostel zegt in Rom. 3:26: "opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende degene, die uit het geloof van Jezus is." Hoe kan God rechtvaardig zijn en toch een goddeloze rechtvaardigen? "Wie de goddelozen rechtvaardigt en de rechtvaardige verdoemt zijn de HEERE een gruwel, ja, die beiden", wanneer dit door een mens in de praktijk wordt gebracht, Spr. 17:15. Hoe kan dan God de goddeloze rechtvaardigen? De grote oplossing hiervan is dat God de goddeloze om niets dat in hem is, maar enkel en alleen op de rekening van de Gerechtigheid van Christus rechtvaardigt. De apostel getuigt hiervan: "En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is, Welke God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed", Rom. 3:24, 25. Wanneer God een mens rechtvaardigt, wordt de Gerechtigheid van Christus hem toegerekend en God handelt dan met hem als een mens in Christus. Daarom worden zijn overtredingen bedekt en de mens is dan rechtvaardigheid Gods in Christus gemaakt, omdat Christus van God is gemaakt Rechtvaardigheid voor hem. 1 Kor. 1:30: "Maar uit Hem zift gij in Christus Jezus, Die ons van God geworden is rechtvaardigheid." Waar is de gerechtigheid van de arme mens, die gerechtvaardigd is? Ze is in Christus Jezus, "want" 2 Kor. 5:21 "Die geen zonde gekend heeft, Dien heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden Rechtvaardigheid Gods in Hem." En om Rechtvaardigheid Gods te worden gemaakt is niets anders dan rechtvaardig voor God gemaakt te worden in en door Jezus Christus. Deze dingen nu beschouwd hebbende, is het bewijs van dit punt erg gemakkelijk - dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de weg van rechtvaardiging van een zondaar door de Gerechtigheid van Jezus Christus. Ik zal daarom nog maar enkele dingen toevoegen als bewijs ervan.

Ten eerste: In deze weg is alles van God en niets van des mensen volbrenging en daarom is het uit genade. Genade schijnt altijd het helderst wanneer de mens het allerminst blijkt te zijn. Alles, dat gericht is om de macht en uitwerking van de mens te bevorderen, verhindert altijd het schitteren van de roem van Gods genade. In deze weg echter om ons te rechtvaardigen door de Gerechtigheid van Christus, schittert de genade het luisterrijkst, omdat het alles van God is. Wij doen er niets aan toe.

Om het in enkele dingen te bewijzen:

- (1) De uitvinding van deze Gerechtigheid, waardoor wij worden gerechtvaardigd, is van God alleen. Indien het vraagstuk al de engelen in de Hemel en veel werelden van mensen zou zijn voorgelegd; indien deze ene vraag was gesteld: hoe kan een

rechtvaardig en heilig God een zondaar rechtvaardigen? Zou geen geschapen verstand ooit bekwaam zijn geweest om uit te vinden, hoe dit gedaan kon worden. Het was de oneindige Wijsheid Gods alleen, Die deze weg uitvond. Hij zal Zijn Eigen Zoon als een zondeloos mens zenden, Die zal de personen ondersteunen, de zonden dragen en wegnemen van al diegenen, die gerechtvaardigd zullen worden. Het aangeboren, natuurlijk begrip van alle mensen is dit: wanneer wij iets van God weten, weten wij dat het met Zijn Natuur overeenkomt de zonde te verdoemen en de zondaar te haten, maar hoe het met Zijn Recht kan bestaan een zondaar vrij te spreken, is God alleen Die dat kan uitvinden.

- (2) Zoals het uitvinden van de weg van onze rechtvaardiging alleen van God is, alzo is ook het verwezenlijken ervan van Christus alleen. Er was geen schepsel in Gods Raadsbesluit om de weg uit te vinden, alzo was er ook geen schepsel Christus' helper om de weg te banen. Heel het grote werk van het volbrengen van de gerechtigheid der wet was door Christus alleen gedaan. Niemand kon hulp aanbieden in het grote werk om het gewicht van Zijns Vaders toorn te dragen en om de last van de gerechtigheid Gods voor de zonden van Zijn Kerk te dragen. Onze Heere was hiervan alleen de Drager. Hij alleen verwierf een eeuwigdurende Gerechtigheid en deed de zonde te niet door Zijns Zelfs Offerande, Hebr. 9:26.
- (3) De toepassing van deze Gerechtigheid is ook alleen van God. Het is het werk van de Heilige Geest om het nader tot de zondaar te brengen door het geloof. En hier hebben wij net zo weinig te doen als in het voorgaande. Er was nierstand bij Gods eeuwige Raad aanwezig in het uitvinden van deze weg, noch had Christus enige helper in het werk der Verlossing en net zo min helpen wij de Geest Gods in Zijn werk van de toepassing ervan; want totdat de genade Gods het hart overwint, is er een voortdurende strijd tegen. Er zijn veel arme zondaars, die meer met de Geest Gods hebben geworsteld, Die hen zocht zalig te maken, dan dat gelovigen ooit hebben geworsteld met de satan, die hen zocht te verwoesten. Al de ongelovigen worden door de duivel gedweeër naar de hel gevoerd dan de gelovigen door de Geest Gods kalm ten Hemel.
- (4) Het verzekeren van dit alles door het eeuwigdurend Verbond is alleen van God. Wij verzegelen Gods Verbond door ons geloof vanwege het nut ervan, maar het is Christus' grote Zegel dat dit waarborgt en wel het Zegel van Zijn Eigen bloed. "Dit is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden, Matth. 26:28.
En dit zoveel het eerste punt aangaat, te weten: dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de rechtvaardiging van een zondaar door de Gerechtigheid van Christus, omdat het alles van God is; de zondaar heeft er geen hand in.

Ten tweede: Dit zal nog verder blijken, indien we beschouwen welke afschuwelijke schepsels de ontvangers ervan zijn. Zij hebben niets om dit te verschaffen, niets om dit te verdienen, slechts heel veel om het tegendeel te verdienen. In hoofdstuk 5 van Romeinen hebben zij drie namen: in vers 6 worden zij "goddelozen" genoemd, "te Zijner tijd is Christus voor de goddelozen gestorven." In vers 8 worden zij "zondaars" genoemd, "dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren." In vers 10 worden zij "vijanden" genoemd, "want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de Dood Zijns Zoons." Hier zijn drie namen: *goddelozen; zondaars; vijanden*. Zeer gewichtige woorden, waarin het "onverdiende" wel tot uitdrukking kan komen. Het is de gebruikelijke weg van Gods Geest om het slechtste in een arme zondaar open te leggen, wanneer God op 't punt staat het beste te geven; en al diegenen, die het ontvangen, ontvangen deze genade onder deze namen. "O, God, wees mij zondaar genadig", zei de arme tollenaar en "deze",

zegt onze Heere "ging af gerechtvaardigd in zijn huis", Lukas 18:13, 14. "Jezus Christus is in de wereld gekomen om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben, 1 Tim. 1:15.

En niet alleen is het zo, dat zij het niet verdienen en het onwaardig zijn, maar zij zijn ook erg trots en ijdel en hebben hoge gedachten van zichzelf en moet het dan niet een grote genade zijn om zulke mensen te rechtvaardigen? "Gij zegt: ik ben rijk en verrijkt geworden en heb geens dings gebrek", zegt onze Heere tot de Kerk van Laodicéa, "en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt", juist toen, toen Christus hen lokte om van Hem Zijn goud en witte klederen te kopen, Openb. 3:17, 18.

Ten derde: De genade Gods in het rechtvaardigen van een zondaar door de Gerechtigheid van Christus blijkt zeer luisterrijk te zijn, zelfs in de benaming ervan. Het is de genade Gods - het moet een grote genade zijn, want het is de genade Gods; - het is de genade van een heilig God, het is de genade van een rechtvaardig God; het is de genade van een alvermogenend God; het is de genade van die God, Die alles kan doen. Elke naam, die de Eer Gods verhoogt, verheft ook de waarde van deze genade. Het is de genade van God voor afschuwelijke zondaars, die het inderdaad groot maakt.

Laat ons deze genade van God eens een weinig beschouwen.

- Deze genade van God is kostbaar voor God en daarom is het te meer genade. De genade van God in ons te rechtvaardigen is kostbaar voor God. Het kostte de Vader veel, Zijn Eigen Zoon; het kostte de Zoon veel, Zijn Eigen Leven om deze Gerechtigheid aan te brengen en indien ik het zo mag zeggen, het kostte de Heilige Geest veel om het geloof van deze Gerechtigheid in het hart van een arme zondaar te werken. Wanneer we gadeslaan, hoe alle andere dingen, die God deed gemakkelijk werden verricht behalve deze. Wanneer de wereld moest worden geschapen was er niet meer nodig dan "daar zij." Wanneer de wereld echter moest worden verlost kon "daar zij" het niet verrichten. Een Lichaam moest voor de Zoon worden voorbereid en dat Lichaam moest een Offerande voor de zonde worden en geslacht worden en het moest de Toorn Gods dragen en de vloek der wet; en dit alles om een eeuwige Gerechtigheid aan te brengen.
- Nogmaals deze genade, die God zo duur heeft gestaan, komt goedkoop tot ons. Wij geven er niets voor, de Heere wil er ook niets voor nemen, wij hebben niets te geven. De apostel vindt het niet genoeg te zeggen: "en worden gerechtvaardigd uit Zijn genade", maar hij voegt er bij "en worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade" Rom. 3:24, "en die wil, neme het Water des Levens om niet", Openb. 22:17. Het nemen houdt enige vrijheid in, maar het nemen om niet is een verdubbeling van de uitdrukking. Deze genade Gods, die zo duur is voor God, komt goedkoop tot ons, het kost ons niets.
- Nogmaals deze genade Gods is eeuwigdurend; zij is het eeuwige gewaad van alle gelovigen, zelfs van hen die in de Hemel zijn. In Rom. 5:21 zegt de apostel: "dat de genade zou heersen door Rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onze Heere." Merk op, dat noch genade, noch Rechtvaardigheid, nog het eeuwige Leven, noch Jezus onze Heere in de Hemel een einde heeft. Zij zijn daar allen tezamen. Christus als de Auteur van het eeuwige leven en de Werker der rechtvaardigheid en de gelovige als de bezitter van het eeuwige leven en de genietter van dit leven. En de genade als de uitnemende bron van alles; de genade is in de Hemel; de heerschappij der genade is alleen in de Hemel. Hetgeen in Openb. 19:8 staat wordt door de meesten verstaan met zicht op de andere wereld. Daar wordt vermeld: "aangaande de vrouw des Lams, en haar is gegeven dat zij bekleed worden met rein en blinkend fijn lijnwaad" en dit fijn lijnwaad is de Gerechtigheid van Christus, waarin de heiligen door God voor

eeuwig worden aanvaard. "Zie daar, Ik en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt", zegt onze Heere, Hebr. 2:13, en hun Heerlijkheid in de Hemel is te aanschouwen, de Heerlijkheid, Die Hij had met de Vader als hun Hoofd vóór de grondlegging der wereld, Joh. 17:24.

- Nogmaals, het is genade, omdat het zeer overvloedig is. Het is gebruikelijk in het Oude Testament grote zaken bij de naam van God te noemen, zoals: *bomen Gods, de stad Gods, de rivier Gods*. Nu, deze *genade Gods* wordt zo genoemd, omdat ze groot, uitnemend overvloedig is. Hieromtrent zegt de apostel Paulus: "doch de genade onzes Heeren is voor mij zeer overvloedig geweest, 1 Tim. 1:14. Wist ooit iemand van u hoeveel zonden u had? Toch moet u veel meer genade hebben, anders kunt u nooit worden gezaligd. Daar moet meer genade zijn of u kunt niet gezaligd worden, Rom. 5:20: "Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde; en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest." Ik zeg niet, dat geen mens kan zalig worden, tenzij hij meer inwendige genade dan inwendig bederf in zich heeft; maar tenzij er een grote invloed van de genade Gods is tot bedekking der zonde dan er zonde is om bedekt te worden, geen mens kan zalig worden; de apostel voegt er "veel meer overvloedig" aan toe. Iemand mocht denken dat er genoeg zonde en schuld in de ongehoorzaamheid van de eerste Adam was en dit was ook zo; maar zegt de apostel de zaak hier is veel groter: "En niet, gelijk de schuld was door de één, die gezondigd heeft, alzo is de gift; want de schuld is wel uit één misdaad tot verdoemenis, maar de genadegift is uit vele misdaden tot rechtvaardigmaking. Want indien door de misdaad van één de dood geheerst heeft door die ene, veel meer zullen degenen, die de overvloed der genade en de gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heersen door die Ene, namelijk Jezus Christus", vers 16 en 17 van het 5e hoofdstuk der Romeinen. Daar is overvloed der genade en der gave der rechtvaardigheid door Jezus Christus noodzakelijk om een zondaar, wie dan ook, te zaligen. Wanneer de Heere deze zaak in de ogen van Zijn volk doet wegen en er aan hen grote ontdekkingen van de verzwaringen en van de menigte van hun zonden worden gedaan, dan rijst deze algemeen goddeloze gedachte in hun ontwaakte consciëntie: kan God vergeven? Kan God zo vele en zo grote overtredingen voorbijgaan? Het is een zondige gedachte; de duidelijke mening hiervan is: "Is er meer genade in God dan er zonde en schuld in mij is?" Wij waren allen verloren, indien dit niet zo was. Indien de Gerechtigheid van Christus niet meer bekwaam was om te rechtvaardigen dan de zonde van de eerste Adam was om te verdoemen, dan zou geen mens kunnen gezaligd worden. De genade Gods schijnt in deze weg van de rechtvaardiging van een zondaar door de Gerechtigheid van Christus, dat er een overvloed van meegedeeld wordt aan allen, die daarin delen.

Toepassing.

U hebt gehoord, dat de genade Gods luisterrijk schijnt in de rechtvaardiging van een zondaar door de Gerechtigheid van Christus. In al uw handelingen dan met God, bedenk vooral de "genade." Diegenen, die nooit een boodschap aan God hadden om de Zegen van de rechtvaardiging, zouden wel gezaligd kunnen worden, maar zij zijn nog niet in de weg tot de zaligheid, die nog nooit bekommerd zijn geweest over deze vraag: *Hoe zal een mens vrijgesproken worden voor God?* Of die nog nooit met God hebben onderhandeld omtrent de rechtvaardiging. In al uw handelingen met God, gedenk steeds aan "genade." Wanneer u komt om rechtvaardiging, pleit er voor als uit genade.

Wanneer u die ontvangt, ontvang deze dan als genade, en wanneer u ervoor looft, loof ervoor als genade. En aldus zult gij u zich gedragen, zoals het Volk des Heeren

heeft gedaan. Wanneer u er om pleit, pleit ervoor als genade, breng niets met u mee in uw hand; biedt God niets aan voor uw rechtvaardiging; het is een vrije gift. Indien het Gode behaagt u deze te geven uit Zijn grote Milddadigheid, dan zult u zalig worden. U hebt geen reden met God te twisten, indien God u die niet geeft. U hebt geen reden te vrezen, dat God u deze genade niet wilt geven. Hoewel u het niet verdient, toch heeft Hij het beloofd. Daar er een volheid van Gerechtigheid in Christus is om genade te verschaffen, zo is daar ook een volheid van genade in de aanbieding van het Evangelie en u moet geloven dat Christus gewillig is om dit alles aan zondaars te schenken.

Wanneer u rechtvaardiging ontvangt, ontvang deze als genade. Soms verzoeken wij die als een aalmoes en soms biedt de Heere deze in het Evangelie aan als een gift en wij moeten deze als zodanig aannemen. Indien de Heere u de gift der rechtvaardiging door Jezus Christus aanbiedt, zeg dan niet, dat u deze niet kunt aannemen; zeg niet, dat u er niet geschikt voor bent. De vraag is: hebt u ze nodig? Bent u niet schuldig?

En is een pardon niet geschikt voor een schuldige? Ontvang ze als een genade. De ware reden waarom zo velen de rechte onderhandeling met God om deze rechtvaardiging verzuimen en ook Gods handeling met hen om deze te ontvangen, versmaden, is: omdat hun harten op een afstand ervan staan en zij een soort van twist met zuivere genade hebben. Daar het zeker is, dat niets dan genade de zondaar kan zaligen; alzo is het ook zeker dat niets de zondaar meer mishaaft dan genade; dan dat goed, dat wanneer het ontvangen is, hij altijd moet erkennen de milddadigheid van de Gever en nooit in eeuwigheid meer bekwaam is te zeggen: "mijn eigen hand heeft mij rijk gemaakt." Christus zal niemand ten Hemel brengen, die zo gesteld is. Hij die niet rijk in Christus wil zijn, moet arm en verdoemd zijn in de eerste Adam. "Want", zegt de apostel "gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden", 2 Kor. 8:9. De rijkdom van een gelovige bestaat uit de armoede van Christus en iedere ware gelovige rekent Christus' armoede zijn rijkdom.

Robert Trail